

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

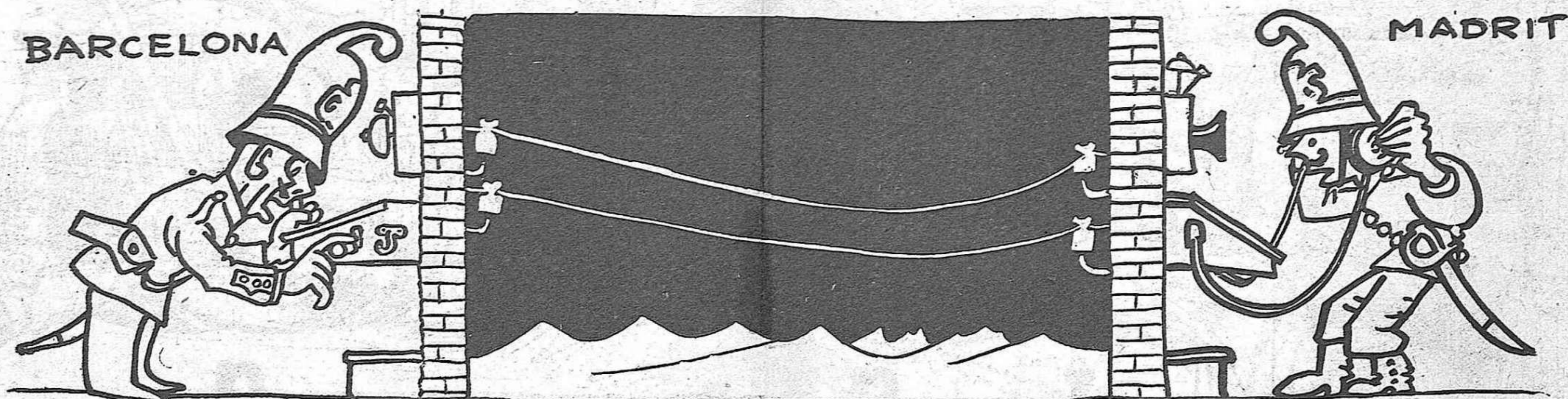
ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

L'enganyifa de la pau alemanya

— No farem res; tens de venir amb les mans més netes.

—Com quedem?... que vé o vé?
—No oigo nada, voto a mil!...

La pau coixa

Alemanya ha demanat la pau... La nova ha caigut en tot el món, no direm com una bomba, sinó com un obús del 42. En efecte: la nota presentada pels alemanys i els seus còmplices és el projectil de més gros calibre de què disposa la artilleria diplomàtica.

La pau davant del mot, tots hem sentit un moment l'emoció dels grans fets humans i històrics. Però aviat nosaltres hem deixat de sentir emoció, i hem sentit menyspreu. L'acte de l'Alemanya no mereix altra cosa. És una maniobra deslleial més. És una nova hipocresia. És la tapadora dels crims que està cometent i dels que prepara.

Proposa l'Alemanya una pau que és aquella paix boiteuse, aquella «pau coixa» de la qual parlen sovint els francesos per a abominar-ne. L'Alemanya voldria una pau que la salvés del desastre que li permetés seguir conservant la seva espasa esmolada i la seva pólvora seca, que li consentís preparar-se per a una pròxima guerra, més horrible encara que l'actual. Sab que aqueixa pau els aliats no poden acceptar-la, i ella la ofereix per a tenir un pretext d'intensificar la guerra submarina, d'augmentar les deportacions en massa, d'extendre la recluta forçosa.

Tot això hi ha darrera la proposició de l'Alemanya. «Malfieu-vos-en!», acaba de dir la veu de M. Briand al Parlament francès. Tot el món s'en malfia. I tot el món rebutja la pau alemanya, la pau coixa, la pau lletja, la pau trista, la pau pitjor que la guerra.

La fè en Anglaterra

Un poble ha tingut raó en la idealitat de la guerra: França. En 1793 varen anar contra els caps coronats en nom dels Drets de l'Home.

En 1914, han marxat contra els emperadors en nom dels Drets del Poble. Representa, doncs, la nostra guerra una continuació de la gran Revolució. El poilu és el voluntari de la Convenció. Quan en el mes d'agost partien els soldats francesos cap a la frontera, cantaven *La Marsellesa*, que era la tradició patriòtica i revolucionària, mes també *L'Internacional*, que era el futur llibertari i fraternitari: *C'est la lutte finale!*

Com França tingué raó en l'idealitat, l'Anglaterra fou clarivident en el procediment. Ja en el mes d'agost se digué en anglès que la guerra duraria tres anys. El món o s'astorà o va somriure. I portem trenta dos mesos de guerra. Passaren els mesos i els anglesos anunciaren: «Nosaltres representarem la toçuderia per la victòria. Quan la Alemanya degastada i exangüe, mostri desitjos de pau, l'Anglaterra, ja armada, ja camí del càstic, li respondrem: Un mica més de guerra. No l'heu volguda? No vivíeu per a la guerra, exaltant-la i organitzant-la? Doncs, una mica de guerra. *All right!*»

Aquests dos pobles ens són garantia de que la pau proposta per Alemanya, o no representarà més que un incident passatger, una anècdota del seu iniciat vènciment, o bé serà una capitulació alemanya que els aliats es veuràn obligats a acceptar per a deturar

l'hecatombe. La França, idealista, pot sentir complacencies escoltant la vella i bonica cançó de la pau. «Si l'Alemanya—es diràn alguns francesos—cedeix en les seves golafreies pangermanistes, si evaqua les nostres terres i la Bèlgica, si accepta un diàleg amical sobre l'Alsàcia i Lorena (per què no escoltar les veus penedides de Germania?) França sempre fou generosa i són possibles en ella les febleses sentimentals. Per això precisament l'estimem, per humana, encara que a voltes ho sigui massa d'humana. Emperò davant l'idealisme francès, se redreça el practicisme anglès i la seva persistència. Tipperary està lluny i ho sabien els anglesos. Ara ho tornaran a repetir i seguiràn, amb la llegendaria insistència britànica, marxant cap el Tipperary ideal. Pitt, ressuscitarà en l'ànima de Lloyd George, i de la mateixa manera que es llençaren els anglesos a la guerra per l'honor de la seva firma posada en el tractat de la neutralitat belga, avui la seguiràn pel de la firma inscrita en el tractat de Londres.

La nostra fè ascendeix fins a la forta, a la noble Albión. París pels nostres amors, Londres pels nostres odis. França per a posar-la damunt el nostre cor; Anglaterra per a seguir-la pel camí que aconduïx als càstics. Això, prou que ho pressenten els alemanys que tornen a denigrar a l'Anglaterra, pensant constituirà la resistència a la pau tèrbola i precària. I davant d'aquesta segura possibilitat, compremem ha estat com una providencial fortuna, la calma, la reserva, la continença britàniques, que permeten trobar-nos a l'hora de la pau demandada per Alemanya amb un poble sencer, íntegre i ferm que no escolta cants de sirenes pacifistes.

Anglaterra s'ha dit que era una nació conservadora. Doncs beneit sigui en l'hora present el seu esperit. La guerra ja és una tradició, la guerra ja és vella i l'Anglaterra s'ha fet conservadora de la guerra. La pau, per a ella, representa la revolució. Març ha

substituit a Mercuri, i la vella Britània no canvia els seus déus cada dia. Confíem, nosaltres els jacobins, en l'Anglaterra conservadora de la guerra. Europa confia en que els anglesos compliran amb el seu deure...
PARADOX

Lo que hagi estat, hagi estat

ELS germanòfils espanyols, de ànima més dolenta que els mateixos alemanys, hauràn tingut una desil·lusió al veure que han estat els imperis centrals els que han fet proposicions de pau.

Els nostres aprenents de junker estaven enamorats d'aquella Alemanya forta, malcarada, absorbent, que volia dominar al món. Quan més tard va mostrar-se brutalment barbre van sentir-se idolàtricament admirats. Avui els germanòfils rabiosos ja no concebien altra Alemanya que la simbolitzada per un Kaiser ferreny, de peus sobre les nacions al·liades sotmeses a un afortós esclavatge.

Per això s'hauràn sentit disgustats al sapiguer que eren precisament els alemanys, els seus ídols, els qui mai perden, quins se sentien més aviat amb ganes d'envainar la espasa.

Ja suposem que aquest intent dels imperis centrals no donarà cap resultat. Les nacions al·liades també la volen la pau, però la volen per a sempre més i això ja saben que sols podran aconseguir-ho aixafant el cap al brutal militarisme prussià que, després d'esclavitzar l'esperit del poble alemany, pretén imposar el seu salvatge imperialisme a tot el món civilitzat.

Avui, veient-se ja impotents per a aconseguir, no ja un triomf definitiu sobre els seus adversaris, sinó ni tant sols unes aventatges que els posin en condicions d'imposar-se a l'hora de la pau; malgrat sentir als seus pobles cada dia més cansats de la guerra, mentre els pobles adversaris enforteixen el seu esperit, encara els alemanys simulen un gest ridículament orgullós al demanar la pau, fent-ho com un favor als pobles al·liats vençuts.

Sense volguer, al escriure aquestes quartilles referents al darrer acord dels imperis centrals, ens vé a la memòria un cas que va passar a la plataforma d'un tramvia fa una bona pila d'anys. Un *mocega* va afanar un rellotge a un passatger i havent vist la maniobra un altre passatger, va donar un cop de puny al lladre per a fer-li abandonar la presa. El lladre va defensar-se, el conductor i altres passatgers van barrejar-se en aquell bat i bull i quan el *mocega* va veure's perdut, va dominar amb un crit la situació i digué amb la major frescura:

—Alto, senyors; parlem. No cal que continuem fent-nos *pupa*, perquè la cosa podria acabar malament per a tots. Jo em quedaré el rellotge, vostès pagaran l'arnica que necessito i lo que hagi estat, hagi estat.

JEPH DE JESPU

Un periódico inexistente

DON Miguel de Unamuno, el maestro del humorismo desgarrado y amargo, siempre que nombra al jefe del partido conservador idóneo, le llama el inexistente señor Dato. Yo creo que el rizado y aromático señor Dato existe, pero no vive.

La que ni vive ni existe es *La Gaceta de Cataluña*. Cierta periódico católico que, a pesar de llevar ocho años perreando y husmeando rabos, no ha conseguido que se le cuente en el número de los nacidos y de los existentes. La existencia de la inexistente *Gaceta de Cataluña* ha sido hasta ahora casi tan difícil de demostrar como la existencia de Dios, caballero al que no puede encontrar un amigo mío que lo anda buscando hace tiempo para romperle una pata, por no sé qué trastada que dice que le hizo. Pero hoy voy a hacer yo de comadrón, y voy a excluir a esa cautiva criatura, aunque sólo sea para propinarle unos azotes y para arrancarle unas tiras de piel de las carnosidades traseras. Ya ve *La Gaceta* que no somos unos Herodes.

En *La Gaceta de Cataluña* tengo yo unos enemigos que para sí los quisiera cualquiera. Unos enemigos que me leen, que me comentan, que se preocupan de mí de un modo enternecedor.

¿Por qué se cuidarán tanto de mí, pecador, los mochueros negros, los buhos chupalámparas de la Defensa Social? ¿Será porque esperan convertirme con sus sermones? ¿Será porque ven en mí la antítesis de su pacifismo herbívoro y rumiativo?

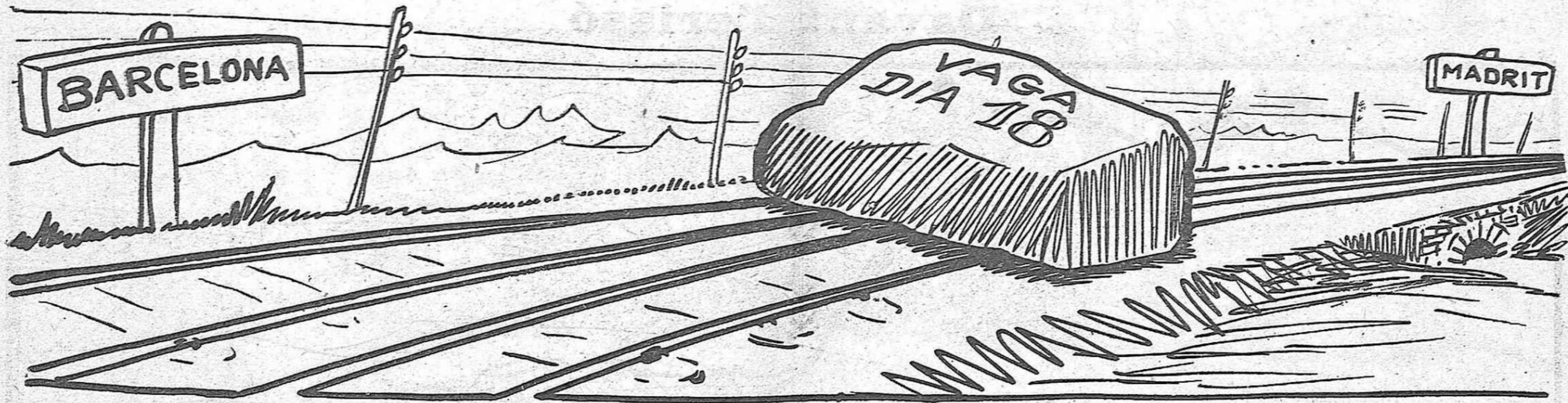
No, no. Tiene que ser por razones más profundas y más sencillas. Por ejemplo: por pasar el rato. O por la que expresaron los Quintero en aquella frase socrática o zenónica: ¡suerte que tiene uno!

Primeramente salió la susodicha *Gaceta* arremetiéndome contra *La Veu de Catalunya* porque reproducía mis artículos. ¡Las blasfemias de Samblancat en las páginas de *La Veu*! Era inaudito.

Esto mismo había escamado ya a mis correligionarios, y por ello habían dado en la flor de decir que estoy vendido a la «Lliga». Los de la Defensa Social no son tan bestias como los republicanos y no afirmaron que *La Veu* estaba vendida a Samblancat, pero poco faltó.

Pues sépase de una vez para siempre. *La Veu* y yo coincidimos en que a Cataluña se le debe dar lo que le pertenece y en que en verano hace calor y en invierno frío. En todo lo demás disintimos.

Otro día, el órgano de la Defensa «Social» se le echó encima a un periódico catalanista del Ampurdán, porque salió defendiéndome y diciendo que me debía a mí más Cataluña que a muchos catalanes y que mi prosa es turbia como toda agua desbordada, como toda agua de tempestad, que va cargada con

—(Això és que hi ha interrupció a la línia... del carril).

todos los elementos fecundantes. ¡Gracias, amable y desconocido colega.

En el número siguiente, el periódico defensor de la «sucedida» me tomaba rudamente el pelo, y el mojarrilla que escribe la sección de notas y comentarios se coñeaba de mí y hacía broma sobre mi valor. Parece que *La Gaceta* sabe muy bien que yo me ensucio a veces de miedo en los calzoncillos. ¿Cómo, puñeta, sabe esto *La Gaceta de Cataluña*? ¿Es mi lavandera? ¿Es mi criada? ¿Se ha acostado, la muy hembra, conmigo alguna vez? Si no, ¿cómo se ha enterado de esas debilidades mías? Quite usted el hocico de ahí, so hedionda. Y no miente la sogu en casa del ahorcado. Que a quienes no se les vió el pelo durante toda la Semana Trágica fué a ustedes. Sólo mucho después os atrevisteis a salir de vuestros cubiles para pedirle que os echara vuestras piltrafas al Nerón de Mula. ¡Chacales!

Finalmente, en otro número copiaba *La Gaceta de Cataluña* un edicto del *Boletín Oficial*, un edicto en que cierto juez me daba cita por centésima vez para explicarme no sé qué cuento que a mí no me interesa y que yo no quiero oír. Y la repajolera *Gaceta* hacía resaltar esto, y el «yomenfotismo» de la policía, y lo disgustado que estaba el Capitán General con ésta porque no me llevaba a su presencia maniatado, porque no me ponía a su disposición muerto o vivo. ¡Habrà Caifases! La policía no me detiene, porque estoy fuera de España, soplones. Si funcionarán los Consejos de guerra de 1909 y me encontrara yo ahí, ya me habríais entregado a ellos. Ser policía de oficio está mal. Pero hay la excusa de la necesidad de vivir de un modo u otro, robando o persiguiendo al que roba. Mas ser policía de afición es infame. Vosotros debéis de regodearos pensando en el confesor que me vendréis a ofrecer cuando me vayan a fusilar. Empero, si tengo esta suerte, al confesor y a vosotros os he de escupir en la cara.

ANGEL SAMBLANCAT

Ginebra, Suíza.

La martingala

LEMANYA i Austria parlen de pau. Demanen la pau. Es un mirallet per a caçar aloses. Ja ens ho creiem ja, que comencen a tenir-ne prou. No n'hi ha per menys, sobre tot quan l'avenir se veu tan negre. Però cal tenir compte i examinar bé la situació i les intencions per a no deixar-nos enganyar, com aloses inexpertes, per aquest mirallet.

Aquesta demanda de pau és una martingala—tan hàbil com se vulgui—que els Imperis Centrals utilitzen per a atreure's les simpaties dels sentimentals inexperts.

Està ben clar, i ningú pot posar-ho en dubte, que en el moment actual, malgrat els fets de Romania, que ells aprofiten per a fer

aquest gest, els alemanys i sos al·liats estan ara en inferioritat a la guerra. Per això demanen parlar de la pau, per a que, quan discutides les situacions respectives que forçosament han de conduir als anglesos i francesos i sos al·liats a refugir en aquests moments tractar de la pau en les condicions que els alemanys voldrien, els al·liats acordessin no admetre-les, poguessin ells declarar enfàticament que deixaven tota la responsabilitat de la guerra a la Entente, jurant davant de Déu, a qui tantes capes han fet aguantar ja, que ells volien la pau i l'havien demanada.

Cal estar previnguts contra aquest jòc, brut com tots els jòcs dels alemanys.

Aquesta és la seva intenció, i cal que tots la veiem clara en aquests difícils moments en que ningú pot creure's absolutament deslligat i lliure de responsabilitat.

La pau ara és impossible, a menys que els alemanys acceptin les condicions, que no ells, sinó els al·liats, han d'assenyalar.

Anglaterra, que res perdria materialment si es firmés la pau, es veu obligada a no consentir-la més que amb aquestes condicions. Això ho veuen els alemanys i cerquen endebades atreure l'antipatia d'Europa envers l'Anglaterra i ses al·liades.

Però la martingala és massa burda, com concebuda per un cervell kolossal.

Ara, si ens haguessin de creure a nosaltres En Lloyd George i En Briand—que no ho necessiten—farien una cosa que fóra de molta eloqüència i substància.

Dirien:

—A veïam! Vinguen les condicions!

Aleshores Alemanya hauria d'expressar-les amb tota la mala fe, la superbia i la cegueta amb que's debat durant tot aquest temps.

Els al·liats els hi dirien que per ara estan verdes... i que la sang vessada en defensa de la llibertat dels pobles, reclama una venjança absoluta.

I aquest pas de comèdia alemanya pacifista, hauria al menys servit per a que el món vegés clarament la enorme desproporció que hi hauria entre lo que ara demanarien els alemanys amb lo que s'hauran de accontentar després de la victòria dels al·liats.

MARCEL

Sonata LXXXI

POBRE capellà de bosc! No li volen donar més panís per més que vegin que's decandeix i que aviat no cantarà a la pineda, ni a la rectoria, ni a la trona. Cubell, que diuen alguns brètols.

En Marcellí Domingo aviat ho tingué arreglat amb un jòc de mans que ha sigut molt aplaudit per tots nosaltres i refusat pels pares de la patria.

—Veieu aquests diners?

—Sí.

—Ara són dels bisbes, eh?

—Sí.

—Doncs, acliqueu els ulls, ara són dels capellans de bosc.

—Molt bé, molt bé, molt bé!

—Volen que'ls torni als bisbes?

—No, no i no.

Però, qui mana, mana, i com que qui mana és el clero de grans sous, el jòc de mans ha quedat en la explicació i el diner en mans dels qui ja el tenien i el capellà de bosc sense panís, vivint de misses escaduceres i de funerals de pobre.

Segurament que moltes vegades penseu: si jo fos ric, per a dir missa beuria vi ranci.

El senyor ministre de la Guerra diu que els seus subordinats, adquirint-ho legalment poden posseir-ho i administrar-ho tot. Té raó. Per mi que's comprin a cà'l Macià i a casa Madame Petit.

Canvi de Ministeri a Anglaterra; entrada en la política de la ferria voluntat de Lloyd George, de Bonnard Law, d'aquell Lord Curzon ex-virrei de la India.

Mare de Déu, i com devora els homes aquesta guerra horrible. No sols als combatents, sinó també als que des de'l començament, es barallen en el front del detrás amb les dificultats per a aprovisionar als heroics defensors de la patria.

Dic això perquè sembla que En Joffre plega! Kitchener, French, gran duc Nicolau... tants! Però segueixi o no en son lloc el gran català de França, el que fou pit de França en el Marne, la seva gloria és inmarcessible, ha pres bitllet per a la immortalitat.

I ara a una altra cosa. Lo de Grecia va al acabament. Aviat el rei Constantí deixarà de ser-ho. Però, sobre tot, hi ha una altra cosa. Beveu primer. Està? Doncs escolteu:

—Ja es donen. Volen una pau honrosa. Molt bé, sia, una pau honrosa per a França, Anglaterra i els seus al·liats, reparadora per a Bèlgica i els demés damnats.

Perquè vingui aviat, bevem-hi.

MORITZ IX

ENTRE ELLS

Bosc d'un siti reial. Amagats en la copa d'un roure que, de moment, és per a ells observatori i pot-ser serà, després, ara del sacrifici, dos faisans conversen.

—Mira-te'hl... ¿Veus, allà sota una alzina, en el lloc on comença la pujada, carregant l'escopeta, un senyor que, dit sigui entre nosaltres, té més cara de vella reganyosa que de primer ministre?... Doncs repara'l: aquest és ell.

—¿De veres?... ¡Qui ho diria!...

Jo'm creia que per sè un gran personatge era precis tení una gran figura i traginà unes barbes com un Sant Pau...

—No, amic això tal volta

és en terres estranyes.

Aquí, és tot diferent. ¿Tens travesura?

¿Manejas bé l'intriga? ¿Sabs fer trampes en dies d'eleccions? ¿Xerres amb garbo?...

Doncs ja n'hi ha prou. Si a tu et dona la gana i tens cent «comités» que t'obeeixen, seràs l'amo d'Espanya.

—I aquest fulano ho és?

—Fa dotze mesos.

—I governa com cal?

—Segons dictàmen

dels que cobren, millor no pot pas fer-se.

—I segons els que paguen?...

—Oh! D'aquests no'n parlem. ¿Sabs si les

han estat mai d'acord amb les aranyes? [mosques

—¿Què ve a fer-hi ara aquí?

—Ve a divertir-se

i a respirà una estona amb santa calma.

—Es comprèn. Sent avui dia de festa, haurà tranquilament tancat la casa i haurà dit: Cap a fóra!...

—T'equivoques,

i això és lo que té gracia.

Amb tot i sè avui festa i de les grosses, i a pesar de sè aquesta una diada en que's repica fort, el gran bromista fa treballà a la gent.

—Sí?... Qui treballa?

—Les Corts, el Parlament.

—¿Que ho dius de serio?

—Tan cert com ara tu en aquesta branca estas parlant amb mí. Mentres ell córre per aquests bells recones i alegre guaita si s'alcen les perdius i si les llebres se li posen a tret, allà a la Cambra, els diputats peroren, els ministres s'enfaden, els «de la comissió», dali que dali, refusen les esmenes presentades i de la producció legislativa la complicada màquina funciona com si fós dia de feina, pel aspre Villanueva regentada.

—Magnífica ocurrencial... ¿Es dir que el mano creu que'l treball és bò... només pels altres?...

—¿I perquè ho fa això?

—S'ignora. Hi ha qui opina que ho fa per demostrar que és ell qui mana; hi ha qui diu que això oculta una maniobra quals conseqüències pràctiques sortiran a la llum després de festes; hi ha, en fi, qui creu que aquesta etzegallada no és res més que una broma sense cap importància...

Més.. callem, que veig que alça l'escopeta amb la mala intenció de disparar-la, i aquest tíó, un pastera en arts polítiques, tocant a matà auells diu que és un àliga.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 7 AL 14 DE DESEMBRE DE 1916

Per terra

Al front occidental, violentes lluites d'artilleria, de tant en tant, cap a les regions del Somme i de Verdún, però sense acció important.

Al front rus, tampoc hi ha hagut res d'importància.

Al front italià, alguns forts bombardeigs, i res més.

Al front romanès, després d'evacuada la ciutat de Bucarest pels romanesos, ha seguit la retirada d'aquests i dels russos cap al nord-oest. És possible que un dia d'aquests quedin instal·lats els russo-romanesos en posicions prèviament preparades i que s'aturi l'avenç dels austro-búlgaro-turco-alemanys.

Al front de Macedonia, encarniçats combats, que han permès fer alguns progressos a les tropes al·liades, especialment als serbis.

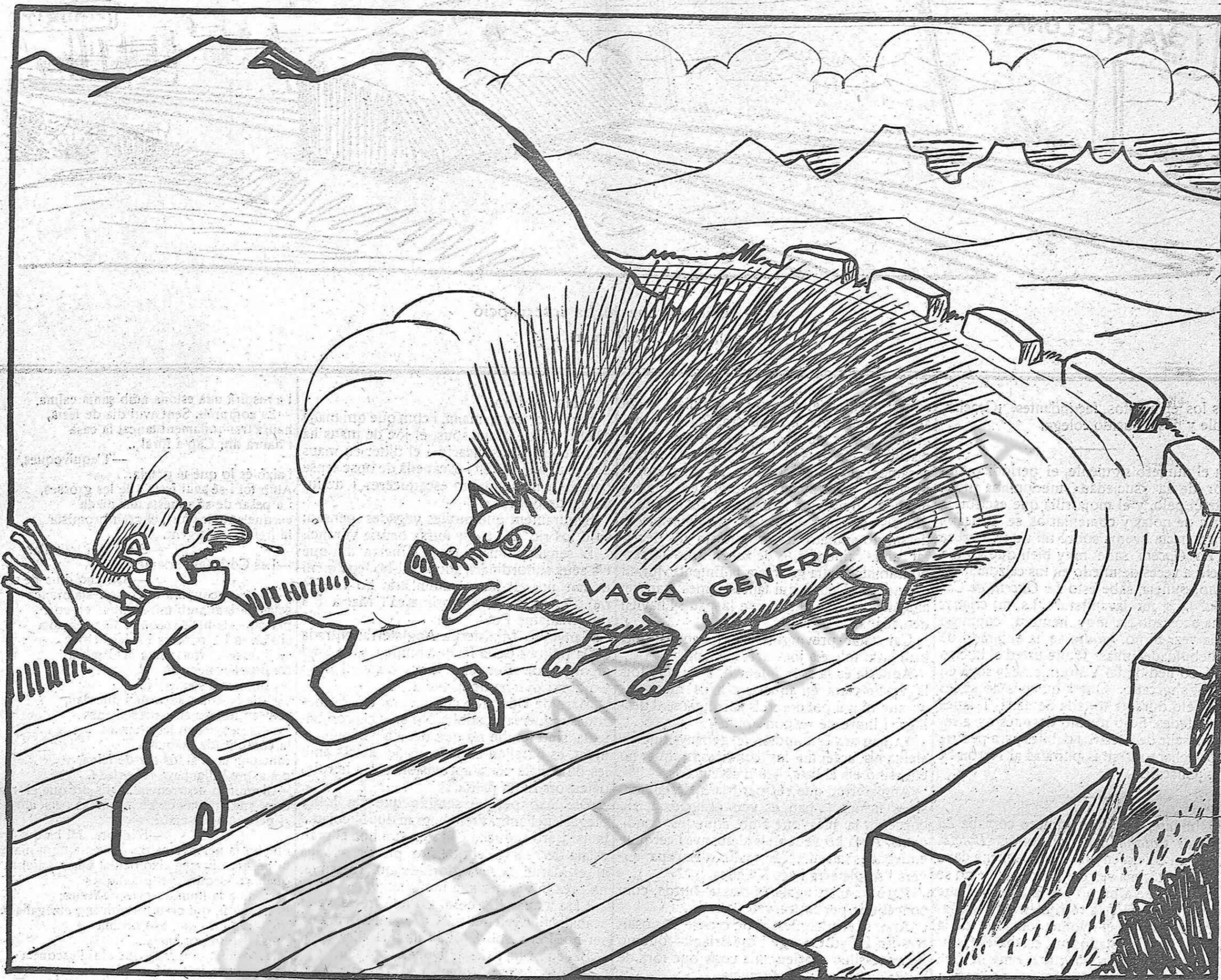
Per mar

Un vaixell armat alemany ha estat vist dies passats a l'Atlàntic, sense que després se n'hagi sabut res més.

Per l'aire

Molta activitat, com de costum, però cap fet especialment remarcable.

Davant l'erissó

—Socors!... socors!... Guardies!... Guardies civils, veniu, cuiteu!...

REPICS

ALEMANYA ha demanat la pau. Ha demanat la pau, però amb la còmica reserva d'ésser ella qui imposi les condicions.

Se veu d'un troç lluny que el seu objecte ha estat guanyar-se simpaties entre els governs neutrals.

Burrada! Però si els governs neutrals jo ho eren tots de germanòfils!

El Govern va suspendre la conferència que al teatre de «Novedades» havia de donar En Maeterlink. Tot—suposem—per mor de la santa Neutralitat.

No n'hi ha per tant. Els poetes, i més quan són de l'alçada espiritual de l'autor de *L'Intrusa*, poden parlar sense embrutar res.

Ara, si és que no s'ha volgut que algú pogués sentir coses desagradables per a els deportadors de Bèlgica, és una altra cosa. Una altra cosa indigna.

A la processó que el dia de la Puríssima va donar la volta a la nostra Sèu, hi assistí el president de la Defensa Social.

El vàrem conèixer d'un troç lluny. Partava el berret del senyor Esteve i les ulleres fumades.

Veïam si també el veurem a la processó cívica del dia 18. Pela que no!

Ara diuen que volen la pau... ¿Ara, eh? Ja'n parlarem, minyons. Vosaltres sou molt espavilats però els demés no's mamen *el pulgar*, com diuen a *El Verdugo de Sevilla*.

Hi ha gent cànvida que's va creure que els alemanys demanaven la pau de bona fè, amb bona intenció.

I el dia que's començà a dir aquesta notícia, ells, sentimentals i bons minyons, creien que ara tot s'arreglarà.

Una coincidència: Aquell dia era el de Santa Llúcia.

Tot vé un dia que s'acaba. S'acabarà la guerra europea i adió *Tiempo* i *Dia Gráfico* i altres papers sanics!

Els seus directors podran dir aleshores: «Aprended, flores, de mi!!!...»

Sembla que en la qüestió de l'amnistia el Senat vol anar més lluny que el Congrés. ¿A veïam si els avis ens resultaran més avençats que'ls pares?

Anem a dir que l'amnistia tal com s'havia fet sense efecte per a la llei de jurisdiccions era una mena d'estofat de vedella sense vedella.

L'arquebisbe de Tarragona mossèn López Peláez s'ha declarat obertament al·liadofil.

Una flor no fa istiu, però cal remarcar la seva presència en l'ermot germanòfil del clericalisme espanyol.

Xòca-la, Peláez. Fins ara t'haviem tingut per un ex-municipal. D'ara endavant te tindrem per un *urbano*.

Has pujat d'estat als nostres ulls.

Al objecte de recullir el llegat de una bondadosa dama, se reuniren, l'altre dia, a la parroquia de Santa Agna 1,200 cegos.

Davant del desconsolador espectacle, el bisbe tingué paraules de caritat i digué que aquell dia era per a ell un dia dels més feliços de la seva vida.

I es comprèn. Els pastors de la Santa Mare Esglesia, com més cegos, més sòrts i més muts són els feliços, més els estimen.

Se diu que a primers del mes que vé arribarà En Dato a Barcelona.

Vaja. que vindrà pels Reis. O a fer propaganda pels Reis, que és igual. Les fàbriques de xiulets estan d'enhonorabona.

En Romanones, el més neutre dels espanyols, ha obligat al il·lustre Maeterlink a abandonar Espanya on se proposava donar una serie de conferències.

Bravo, coixet! T'has guanyat la creu de ferro.

El nou comte de Caralt que't fum i el senyor Governador civil han de anar junts a Madrid. Deuen haver de anar a preparar el major èxit de la vaga general.

El diari del qual prenem la notícia afegeix: «Juntos marchan ambos personajes y juntos regresarán a Barcelona».

Just!... y que los entierren juntos!

El Casino Lliberal Romanonista ha publicat una alocució al poble demanant-li que's prepari per a rebre al rei amb tota pompa i entusiasme.

Sí, home!.. No volem altra cosa!.. Tot per a don Alfons!..

Que vingui el dia 18, que tothom estarà per ell.

Veurrà, quina festa!

Presidits pel senyor Trabal, s'han reunit els mauristes de Barcelona, al objecte de tractar de les properes el·leccions.

Al sortir de la reunió, no volgueren donar els acords presos a la Premsa.

Ja fa temps que ho sabem que els mauristes són uns *reservats*.

Imprempta La Campana i L'Esquella, Oim, 8.—Barcelona

La setmana entrant es posarà a la venda

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

per a 1917

Preu: DOS ralets